

CRITICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

Cinema negre, verd i desllenguat

La història. Los Angeles, Califòrnia, més o menys avui. Phil Phillips, investigador privat, que pertany als individus de drap, rep l'encàrrec d'esbrinar qui s'està carregant els protagonistes de la telesèrie 'The Happytime Murders'.

Les formes. Avís per a mares i pares, àvies i avis: desisteixin de portar a veure la pel·lícula a fills i néts, a no ser que ells ja s'afaitin i elles faci dies que els hagi vingut la regla. Perquè aquesta història de 'telefècos' i personatges

de carn i ossos és una gamberrada pel broc més que gros, que adapta l'estil baronívol de 'films noir' clàssics ('El Halcón Maltés', 'L.A. Confidential'), adobant-lo de sexe espermàtic, de violència fatxenda i policial, 'femmes fatales' de malfiar, i amb un generós assortiment de paraulotes malsonants. '¿Quién está matando a los muñecos' ('The Happytime Murders') està dirigida per Brian Henson (Nova York, 1963), fill de l'inventor dels populars 'telefècos' anys 70's, que així fa madurar aquests infantils ninots de drap, com si haguessin crescut a l'igual que les nenes i nens que els van viure a la petita pantalla. Sigui com sigui, '¿Quién está matando a los muñecos?' et

busca descaradament les pessigolles i ves per on les troba a poc que entengui's el joc paròdic, que reconverteix, per exemple, el dur, cínic i murri detectiu Philip Marlowe encarnat pel nicotínic Humphrey Bogart, ara recidat en un entranyable, tot i que desllenguat, gosset de peluix. A banda de les troballes visuals, no del tot prou harmòniques entre l'animació ninotaire i la interpretació histriònica de la sempre excessiva Melissa McCarthy, bona part de

l'eficiència còmica dels abundants gags verbals cal apuntar-los a la mala llet d'un doblatge a l'espanyol atent als acudits puntuals, a que si el narcís Cristiano Ronaldo li dona volta i mitja al trist Messi, que si el Trump mai no ha entrat en una

¿Quién está matando a los muñecos?

Director:
B. Henson.
Intèrprets: M. McCarthy, E. Banks. EUA, 2018.
91'. JCA Alpicat.

llibreria, que sí...

El fons. Mala cosa és errar un tret: sempre algú t'ho reivindicarà.

La imatge. La Melissa McCarthy xutant-se fins les celles amb la coca dels 'telefècos' marginals.

La frase. 'Esto debería darme vergüenza, si la tuviera, claro', que admet la nimfòmana vampiressa. De porc i de senyora, se'n ve de mena.

La recomanació. Súper fans del cinema negre, verd i desllenguat. Com sona.